

INFORMACJA PRASOWA z dn. 22/11/2023

Debata Ekspertka

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie & Fundacja PALETA & Instytut Quant Tank

22/11/2023, godz. 16.00-19.00, SGH, budynek C – aula I

pt. „ROLA CZASU W TWORZENIU WARTOŚCI W SZTUCE”

Sesja 1 – ZNACZENIE DOKUMENTOWANIA DOROBKU ARTYSTYCZNEGO

Paneliści: dr Anna Anetta Janowska – Katedra Polityki Publicznej, Szkoła Główna Handlowa
dr Bogna Lewtak-Baczyńska – artystka, malarka, reżyser
Maria Wollenberg-Kluza – prezes Fundacji Sztuki Współczesnej PALETA

Prowadzący: Stefan Kruczkowski – członek zarządu Związku Zawodowego Twórców Kultury

Sesja 2 – OD EPIZODU DO JUBILEUSZU

Paneliści: Paulina Kurc-Maj – zastępca dyrektora ds. promocji i upowszechniania, Muzeum Sztuki w Łodzi
Katarzyna Mitrovič – dyrektor Działu Public Relations i CSR, Tarchomińskie Zakłady Farmaceutyczne POLFA S.A.
Iwona Wojnarowicz – prezeska Common Arts Foundation, kuratorka prywatnych i instytucjonalnych kolekcji dzieł sztuki, art advisorka i kolekcjonerka

Prowadzący: Jerzy Mosoń – dziennikarz

Kluczowe zagadnienia *:

(*) Opinie wyrażone w niniejszej prezentacji są opiniami autorów i nie przedstawiają stanowisk instytucji.

1. Czy artysta/artystka powinien samodzielnie dokumentować swój dorobek artystyczny?
2. Czy należy powierzać mediom główną rolę w kwestii dokumentacji zdarzeń związanych ze sztuką?
3. Czy instytucje państwowe (muzea, instytuty sztuki, etc.) powinny dokumentować dorobek artystyczny twórców?
4. Czy instytucje państwowe powinny dokumentować wszystko, co jest związane ze sztuką i działalnością kulturalną?
5. Czy instytucje państwowe powinny dokumentować sztukę selektywnie?
6. Czy dokumentacją dorobku twórczego powinny zajmować się stowarzyszenia twórców?
7. Czy instytucje sztuki należycie dokumentują dorobek artystów?
8. Czy wszystkie dziedziny sztuki, w równym stopniu są dokumentowane?
9. Czy dokumentowanie całego dorobku twórcy jest zawsze konieczne?
10. Czy dokumentacja dorobku powinna być tradycyjna, analogowa?
11. Czy dokumentacja dorobku powinna być cyfrowa, digitalizowana?
12. Czy dokumentacja dorobku powinna być mieszana (cyfrowa i analogowa)?
13. Czy wartość, jaką niesie ze sobą sztuka uzasadnia koszty jej dokumentacji, nawet jeśli jest ona niekomercyjna oraz niszowa?
14. Czy dokumentowanie dorobku twórczego sprzyja budowie jego wartości?
15. Czy twórcy o nieudokumentowanym dorobku mają istotne szanse zostać "odkryci po latach"?

Pyt.	Sesja: DOROBEK				Sesja: JUBILEUSZ			
	A.Janowska	S.Kruczkowski	B.Lewtak-Bacz.	M.Wollenberg-K.	P.Kurc-Maj	K.Mitrovič	J.Mosoń	I.Wojnarowicz
1	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
2	NIE	NIE	raczej NIE	NIE	TAK	NIE	TAK	NIE
3	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
4	TAK	TAK	TAK	NIE	NIE	NIE	NIE	NIE
5	NIE	NIE	NIE	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
6	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
7	NIE	to zależy	NIE	NIE	TAK	to zależy	NIE	NIE
8	NIE	NIE	NIE	NIE	-	NIE	NIE	NIE
9	TAK	TAK	TAK	TAK	to zależy	NIE	NIE	TAK
10	NIE	TAK	TAK	TAK	TAK	NIE	NIE	NIE
11	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	NIE	NIE	TAK
12	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
13	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	NIE	TAK
14	TAK	-	TAK	NIE	TAK	TAK	TAK	TAK
15	TAK	TAK	NIE	TAK	TAK	NIE	NIE	NIE

16. Czy epizod w kulturze może być przyczynkiem do powstania nowej idei bądź tradycji?
17. Czy jubileusze wydarzeń potwierdzają słuszność działań (idei)?
18. Czy porażki/sukcesy przyczyniają się do zmiany planów?

19. Czy porażki mogą przyczynić się do sukcesów?
20. Czy wczesny sukces komercyjny jest zagrożeniem dla artysty?
21. Czy aktywność twórców jest doceniana w początkowej fazie ich drogi artystycznej?
22. Czy artysta powinien prezentować swój dorobek artystyczny, na każdym etapie twórczości?
23. Czy należy wspierać niezrozumiałe trendy sztuki?
24. Czy drobne epizody mogą być krokiem w tworzeniu nowych nurtów w sztuce?
25. Czy media w wystarczającym stopniu biorą udział kreowaniu zdarzeń artystycznych?
26. Czy prasa docenia wagę jubileuszów artystycznych, poświęcając im należyłą uwagę?
27. Czy można z jakiegoś powodu zerwać z jubileuszem utrwalającym zdarzenie artystyczne?
28. Czy wystarczającą przesłanką zaniechania jubileuszu w sztuce może być aspekt finansowy?

Pyt.	Sesja: DOROBEK				Sesja: JUBILEUSZ			
	A.Janowska	S.Kruczkowski	B.Lewtak-Bacz.	M.Wollenberg-K.	P.Kurc-Maj	K.Mitrovič	J.Mosoń	I.Wojnarowicz
16	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
17	NIE	to zależy	TAK	TAK	TAK	to zależy	TAK	TAK
18	nie wiem	to zależy	TAK	NIE	raczej TAK	TAK	TAK	TAK
19	TAK	raczej TAK	NIE	NIE	raczej TAK	TAK	TAK	TAK
20	TAK	raczej NIE	NIE	NIE	raczej NIE	NIE	TAK	NIE
21	to zależy	raczej NIE	NIE	NIE	raczej TAK	to zależy	TAK	TAK
22	TAK	NIE	to zależy	TAK	to zależy	to zależy	NIE	NIE
23	TAK	raczej NIE	to zależy	TAK	-	TAK	TAK	TAK
24	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
25	NIE	to zależy	NIE	NIE	to zależy	-	NIE	NIE
26	NIE	to zależy	NIE	NIE	to zależy	to zależy	NIE	NIE
27	TAK	-	to zależy	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
28	NIE	to zależy	NIE	NIE	to zależy	TAK	NIE	NIE

29. Czy państwo powinno w szczególny sposób troszczyć się o artystów?
30. Czy państwo powinno rozwijać ogólny system wspierania sztuki?
31. Czy państwo powinno wspierać młodą sztukę?
32. Czy wsparcie udzielane artystom powinno pochodzić głównie od państwa?
33. Czy państwo powinno wspierać artystów w archiwizowaniu ich dorobku?
34. Czy warto byłoby stworzyć centralną, państwową platformę (katalog) dorobku artystycznego?
35. Czy warto jest wprowadzać prywatny system wspierania sztuki?
36. Czy prywatny system wspierania sztuki może być dla niej zagrożeniem?
37. Czy państwowe wsparcie dla sztuki może wiązać się z zagrożeniami?
38. Czy ustawa o statusie artysty zawodowego jest potrzebna?
39. Czy ustawa o statusie artysty zawodowego powinna obejmować wszystkich artystów?

40. Czy państwo powinno rozwijać specjalny system zabezpieczeń społecznych dla artystów?
41. Czy źródłem wsparcia dla artystów powinna być opłata reprograficzna, tak jak sugeruje obecny projekt ustawy?
42. Czy szczególne wsparcie państwa dla wszystkich artystów jest marnotrawieniem publicznych środków?
43. Czy państwo powinno promować prywatny mecenat we wsparciu młodych twórców?

Pyt. nr	Sesja: DOROBEK				Sesja: JUBILEUSZ			
	A.Janowska	S.Kruczkowski	B.Lewtak-Bacz.	M.Wollenberg-K.	P.Kurc-Maj	K.Mitrović	J.Mosoń	I.Wojnarowicz
29	TAK	TAK	TAK	TAK	-	TAK	TAK	TAK
30	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK
31	TAK	-	TAK	TAK	TAK	to zależy	TAK	TAK
32	NIE	NIE	TAK	NIE	NIE	NIE	NIE	NIE
33	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	to zależy	TAK	NIE
34	TAK	TAK	TAK	TAK	-	TAK	TAK	NIE
35	TAK	-	to zależy	TAK	TAK	to zależy	TAK	TAK
36	TAK	to zależy	TAK	NIE	to zależy	NIE	NIE	TAK
37	TAK	to zależy	raczej NIE	NIE	to zależy	NIE	TAK	TAK
38	TAK	TAK	NIE	TAK	TAK	TAK	NIE	TAK
39	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	NIE	TAK
40	TAK	TAK	TAK	TAK	TAK	to zależy	NIE	TAK
41	NIE	TAK	nie wiem	NIE	to zależy	NIE	TAK	NIE
42	NIE	to zależy	NIE	NIE	NIE	TAK	TAK	NIE
43	TAK	to zależy	to zależy	TAK	TAK	to zależy	TAK	TAK

Komentarze *:

(*) Opinie wyrażone w niniejszej prezentacji są opiniami autorów i nie przedstawiają stanowisk instytucji.

Iwona Wojnarowicz: Artyści i wydarzenia odchodzą w niepamięć z powodu braku dokumentacji wydarzeń i ich dorobku. Tak trywialna kwestia jak dokumentacja twórczości jest kluczowa dla zachowania pamięci o artyście. Bez dokumentacji, w przyszłości nie będzie możliwe odtworzenie, nierzadko straconej w odmętach historii, twórczości.

Anna Anetta Janowska: Ze względu na istotną wartość kultury i sztuki dla społeczeństwa i gospodarki, a także z uwagi na nieprzewidywalność sukcesu/uznania dla powstających dzieł, powinny być one dokumentowane/zachowywane dla przyszłych pokoleń. Narzędzia cyfrowe w postaci cyfrowych bibliotek i archiwów umożliwiają dziś taką dokumentację po kosztach niższych, niż miało to miejsce w świecie analogowym. Dlatego właśnie należy tworzyć krajowe repozytoria kultury i sztuki oraz zachęcać twórców do autoarchiwizacji. Dodatkową korzyścią takich działań byłoby potwierdzenie dorobku poszczególnych twórców, co mogłoby stanowić część systemu wspierania ich przez państwo.

Maria Wollenberg-Kluza: Dokumentowanie dzieł sztuki takich jak obraz, rzeźba, grafika, tkanina jest proste ale obecna sztuka często jest multimedialna, łącząca w sobie wiele różnych form wyrazu, tj. dzieło plastyczne łączy z muzyką, z filmem ... i tu trzeba dostosować adekwatną do tych dziedzin sztuki formę dokumentacji. Również dziełami sztuki są happeningi, ewentualnie performance, a są to właściwie (zgodnie z nazwą) zdarzenia artystyczne, widowiska artystyczne z udziałem kreatora, twórcy. Udokumentowanie takich zdarzeń jest zawsze niepełne. Odnotowuje akcje, nie odnotowuje emocji.

Stefan Kruczkowski: Warto byłoby stworzyć centralną, państwową platformę (katalog) dorobku artystycznego, ale dotychczas brak tego w programach rządowych.

Iwona Wojnarowicz: Artyści powinni sami dbać o dokumentację swojej twórczości. Instytucje i galerie nierzadko dokonują selektywnego wyboru. A ograniczenia finansowe nie pozwalają im na pełną archiwizację i dokumentację.

To artysta powinien dbać o samodzielną archiwizację i gromadzenie materiałów w swojej pracowni. Dzięki temu, w przyszłości historii nie umkną przełomowe momenty w jego twórczości, które dzisiaj mogą być dla nas niewidoczne.

Maria Wollenberg-Kluza: Mając wieloletnie doświadczenie, zalecam młodym twórcom nie czekać aż ktoś (w rozumieniu: instytucja, galeria, prywatny sponsor, kolekcja ...) zechce dokumentować ich twórczość – robić to samemu systematycznie i konsekwentnie, i nie przejmować się tym, że jest to nieprofesjonalne.

Stefan Kruczkowski: Wczesny sukces nigdy nie determinuje dalszej kariery. Są tysiące przykładów "pozytywnych" jak i "negatywnych". Podobnie ma się rzecz z wczesnym sukcesem komercyjnym, który nie zawsze musi się przełożyć na dalszy rozwój twórcy. Jeszcze inną kwestią jest, czy artysta powinien eksponować cały swój dorobek artystyczny, na każdym etapie twórczości. Choć nie może się go „wyprzeć”, to rozwijając swój styl może zaprzestać rozpowszechniania części swojego dorobku.

Maria Wollenberg-Kluza: Z myślą o młodych twórcach, podpowiadam im, aby starali się często pokazywać swoje prace na wystawach. Do wystaw przeważnie drukuje się katalogi, foldery, plakaty, zaproszenia – to też są dokumenty. Wystawy są zauważane przez media. Informacje o wystawach umieszcza się w mediach społecznościowych nadając im szeroką popularyzację, upowszechnienie.

Maria Wollenberg-Kluza: Bardzo ważne jest dokumentowanie wernisaży. Można traktować je jako swoisty happening, choć nie służą zaskoczeniu i głębokiemu poruszeniu widza – tu są goście ale tu również wytwarza się odpowiednia atmosfera odbioru sztuki, niepowtarzalna i charakterystyczna dla każdego miejsca. Te same prace, wzbogacone o nowe są odmiennie odczytywane, każde miejsce ma inny klimat. To wszystko warto utrwalać.

Stefan Kruczkowski: Nie popieram dualistycznego podziału sztuki na „młodą” i (w domyśle) „starą”. Brak też obiektywnego kryterium, co jest sztuką „młodą” – czy decyduje tylko data urodzenia?

Bogna Lewtak-Baczyńska: „... budowanie systemów wartościujących jest jedną z naczelných, nieodzowných funkcji kultury.” (Henryk Elzenberg)

Bogna Lewtak-Baczyńska: W świecie toczą się cały czas „bitwy” o przewagę w potęgde kapitałowej, przemysłowej, rolniczej pomiędzy krajami, jak i w domenie osiągnięć w nauce, sporcie, ale również i w sztuce. Trwa rywalizacja. Myśmy pole naszej sztuki pozostawili od kilkudziesięciu lat bez wsparcia zakładając, że sztuka rozwija się międzynarodowo i nie trzeba o nią i jej poziom w Polsce walczyć. („Wartość walki nie tkwi w szansach zwycięstwa sprawy, w imię której się ją podjęło, ale w wartościach tej sprawy.” (Henryk Elzenberg))

Stefan Kruczkowski: Prywatny system wspierania sztuki pojawia się, jeżeli mu się to opłaca. Nie oznacza to jednak, że prywatny system wspierania sztuki musi być dla niej zagrożeniem, choć zależy to, czego ten system żąda od sztuki za jej wsparcie.

Bogna Lewtak-Baczyńska: Ostatnio słyszałam mądrą wypowiedź jednego z przedstawicieli tzw. „rolniczej dwunastki”, zwrócił on uwagę na to i postulował to na co od lat zwracali uwagę wybitni ekonomiści z mojej rodziny : przywróćcie nam polski handel, bo nie tylko rolnicy nie mają gdzie sprzedawać i zaproponować swoich towarów ale artyści również. Polski handel odebrany Polsce zasilałby intensywnie polski budżet i polskich obywateli oraz rozwijałby polską sztukę.

Bogna Lewtak-Baczyńska: Sponsoring sztuki ma również narodowość tak jak i kapitał, który w przypadku dbałości o bezpieczeństwo własnego państwa powinien być w głównych dziedzinach - narodowy. Ponadto nikt nie będzie tak zainteresowany w świecie rozwojem polskiej sztuki jak Państwo Polskie.

Anna Anetta Janowska: Kultura i sztuka czy też – inaczej mówiąc - sektory kultury i kreatywne tworzą istotną wartość dla społeczeństwa i gospodarki, nie tylko jeśli chodzi o wymiar ekonomiczny, czyli np. wkład do PKB, ale przede wszystkim w postaci pozytywnych efektów zewnętrznych. Dlatego twórcy powinni być wspierani przez państwo za pomocą narzędzi polityki kulturalnej dostosowanych do zmieniającej się rzeczywistości. Jednym z takich narzędzi jest ustawa o artystach zawodowych.

Anna Anetta Janowska: System pracy twórców/ pracowników kreatywnych jest szczególny, pracują oni bowiem w tzw. systemie projektowym, często tylko na umowę o dzieło lub umowę-zlecenie, w różnym wymiarze czasu, a okresy aktywności zawodowej przedzielone są okresami przestoju. Dodatkowo wiele działań twórczych ma charakter wstępny, przygotowawczy, za który nie otrzymują wynagrodzenia. Dlatego trzeba wypracować dedykowany system dla twórców, analogicznie do systemu KRUS dla rolników, który uwzględni specyfikę ich działalności twórczej. System zaproponowany w procedowanym obecnie projekcie ustawy o artystach zawodowych proponuje przestarzałe rozwiązania nieprzystające do aktualnego rynku.

Anna Anetta Janowska: W gospodarce cyfrowej coraz więcej pracowników funkcjonuje w systemie tzw. gig economy – gospodarki fuchy. Jest to sposób pracy, który cechuje właśnie pracą twórców: odbywa się w systemie projektowym, bez stałego zatrudnienia. Dlatego uregulowanie sposobu funkcjonowania twórców na rynku pracy zgodnie ze specyfiką ich działalności może stanowić wzór dla regulacji nowych form pracy w innych obszarach gospodarki.

Katarzyna Mitrović: W TZF „Polfa” S.A. wierzymy, że leczenie jest sztuką, dlatego jednym z obszarów naszych działań jest współpraca z instytucjami kultury takimi jak m.in. Muzeum Narodowe w Warszawie, Zachęta Narodowa Galeria Sztuki, Muzeum POLIN, Muzeum Śląskie w Katowicach, czy też Muzeum Sztuki w Łodzi. To też sięganie do korzeni – w długiej, bo aż 200-letniej tradycji Tarchomińskich Zakładów Farmaceutycznych, możemy pochwalić się najlepszymi przykładami wykorzystania polskiej sztuki użytkowej. W latach 1960-1980 ulotki i katalogi leków projektowali czołowi twórcy, przedstawiciele polskiej szkoły plakatu, tacy jak Maciej Hibner czy Jerzy Treutler. Język wizualny tych projektów wpisujący się rozwiązania tworzącej się plastyki reklamowej, to przykład projektowania na najwyższym poziomie artystycznym.

Iwona Wojnarowicz: Jubileusze są dla nas odświeżaniem pamięci. Wywołują emocje, za którymi idzie poczucie sprawczości i doceniania naszej przeszłości. Ich celem jest wywołanie poczucia łączności z historią i naszym dziedzictwem. Są zatem niezbędnym elementem pisania historii i przypominania z pozoru nieistotnych w czasie ich dziania się wydarzeń, a kluczowych dla nas, jak się z czasem okazuje, momentów w historii.

Paulina Kurc-Maj: Międzynarodowa Kolekcja Sztuki Nowoczesnej grupy „a.r.” stworzona w latach 1929-1939, to pierwsza w Polsce i jedna z pierwszych na świecie kolekcja sztuki awangardowej stworzona z myślą o publicznej prezentacji. Jest wyjątkowa także dlatego, że powstała z darów artystów i z inicjatywy środowiska artystycznego. Wreszcie jest to kolekcja, która została zdeponowana, a następnie podarowana muzeum miejskiemu, miała więc od początku charakter zbiorów publicznych. Ten fakt oznaczał usankcjonowanie dziedzictwa awangardy poprzez włączenie go do „oficjalnego” obiegu kultury. Plany stworzenia muzeum sztuki nowoczesnej powracały w środowisku artystycznym okresu międzywojennego, tym bardziej, że w Polsce brakowało wówczas kolekcjonerstwa sztuki najnowszej i awangardowej. Pierwsze plany opisane zostały już w 1924 roku. Do tej idei powrócił Władysław Strzemiński, który w ramach działań grupy „a.r.” doprowadził do zebrania wspomnianej kolekcji i zdeponowania jej w Muzeum Sztuki w Łodzi (wówczas Miejskim Muzeum Historii i Sztuki im. Juliana i Kazimierza Bartoszewiczów) oraz otwarcia wystawy sztuki nowoczesnej w lutym 1931 roku. Na wezwanie grupy „a.r.” odpowiedziało wielu twórców, także z zagranicy, przede wszystkim z Paryża. Sukces, jaki grupa osiągnęła w pozyskiwaniu darów, wiązał się bez wątpienia z odpowiednim momentem historycznym, działania toczyły się bowiem w czasie, kiedy sztuka awangardowa nie była jeszcze powszechnie uznana. Prezentacja zbioru w muzeum była wciąż dla wielu twórców okazją do nadania znaczenia własnym działaniom, stąd tak duże wsparcie inicjatywy i przekazywanie darów. Do dziś kolekcja postrzegana jest jako wyjątkowe w międzynarodowej skali do upowszechniania sztuki awangardowej. Gest daru miał też znaczenie formotwórcze dla Muzeum Sztuki, które budowało swoją tożsamość wokół sztuki awangardowej i przez kolejne lata przyglądało się jej znaczeniu także przez kolejne jubileusze, ostatnio między innymi obchody stulecia awangardy i 75-lecia powstania Sali Neoplastycznej.

Jerzy Mosoń: Jan Cybis wieloletni profesor ASP w Warszawie. Przed wojną członek Grupy K.P. tzw. kapista, absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Znakomity malarz, pedagog ale i przyjaciel młodych twórców – studentów. W rok po jego śmierci, w 1973 r. grupa jego studentów i przyjaciół a zwłaszcza Tadeusz Dominik, chcąc szczególnie zachować pamięć umiłowanego profesora i wspaniałego malarza, kolorysty, powołała nagrodę jego imienia przy Okręgu Warszawskim Związku Polskich Artystów Plastyków. Pierwszym laureatem był wspomniany Tadeusz Dominik, wierny student Cybisa. Specyfiką tego wyróżnienia jest fakt, że nagrodę nadają malarze malarzom, za całokształt ich dotychczasowej twórczości.

Jerzy Mosoń: Przez pierwsze dziewięć lat do 1981 roku wyłanianie laureatów odbywało się wg założonej formuły – artyści artystom. W 1982 r. w ogóle nie nadano nagrody, co spowodowane było trudną sytuacją polityczną w kraju. Działanie ZPAP zostało zawieszono. W kolejnym roku wykorzystując polityczne zamieszanie środowisko etatowych krytyków podjęło próbę przejęcia tej nagrody i zaczęło ją przyznawać od 1983 r. do 1988 r. Dwa lata później (1985 r.) środowisko plastyków upomniało się, żeby nie zapomnieć idei tej nagrody, że jest przyznawana przez malarzy malarzom i w latach 1985 do 1988 środowisko plastyków również ją nadawało. Współzawodnictwo tych dwóch ośrodków poskutkowało tym, że w latach 1983-88 przyznano niezależnie nagrody łącznie 10 osobom. Ta rywalizacja miała także dobre strony – każda z tych grup chciała się wykazać, więc rzeczywiście przyznawała nagrodę szczególnie na nią zasługującej osobie. Czas pokazał, że wszyscy laureaci nagród z tego okresu przeszli jako istotni twórcy dla historii polskiej sztuki współczesnej (*Jan Lebenstein, Eugeniusz Geno Małkowski, Leon Michalski, Jerzy Nowosielski, Kazimierz Ostrowski, Jerzy Panek, Jacek Sienicki, Jan Tarasin, Jerzy Tchórzewski, Maria Wollenberg-Kluza*).

Jerzy Mosoń: Całkowity powrót Nagrody z Kapitułą tworzoną przez artystów miał miejsce w 1989 roku, w czasie uspokojenia nastrojów politycznych. I znów Nagroda im. Jana Cybisa „wróciła” do OW ZPAP i jest nagrodą środowiskową, wyjątkowo cenną dla malarzy, nadawaną rokrocznie od 50 lat. Z pierwszych 9 laureatów już żaden nie żyje, a z tych laureatów; z trudnego okresu ratowania ciągłości nagrody pozostała tylko Maria Wollenberg-Kluza, z czasu tego podwójnego nadania nagrody. W 2019 r. zdarzyło się, że wytypowany laureat odmówił przyjęcia nagrody, a Kapituła zdecydowała nie wyłaniać nowego laureata.

Trzeba przyznać, że laureaci Nagrody im. Jana Cybisa to panteon polskiej sztuki współczesnej, wielkie nazwiska, różnorodność stylów, sposobów rozumienia sztuki i wizji świata.

+++++

Konferencji towarzyszył wernisaż prac młodych polskich artystów, laureatów Konkursu INSPIRACJE 2023.

I miejsce – Piotr Sobiesiak: Zwycięzcą „Złotej Paletki 2023” został Piotr Sobiesiak absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie na Wydziale Rzeźby. Dyplom magisterski otrzymał w pracowni prof. Romualda Woźniaka. Konkursowa praca otrzymała wyróżnienie i była prezentowana na wystawie UpComing 2021 – najlepsze dyplomy ASP w Warszawie. W 2022 roku jego praca „Nubita” została zakupiona przez Muzeum Narodowe w Warszawie w ramach obchodów 160-lecia muzeum. W swoich działaniach skupia się na złożonej relacji człowieka w przestrzeni, zarówno tej fizycznej jak i kulturowej, a także intelektualnej.

II miejsce – Natalia Dzikowska: Drugie miejsce, „Srebrną Paletkę 2023” zdobyła Natalia Dzikowska. W 2023 roku absolwentka Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu Wydziału Ceramiki i Szkła – Sztuka i wzornictwo szkła. W swej twórczości czerpie inspiracje z wielu różnych źródeł: z natury, architektury, sztuki oraz literatury. Jednak najczęściej inspirowane są fauną i florą. Motywy roślinne i zwierzęce są obecne w jej obrazach i rzeźbach. Pracuje w wielu technikach łącząc ze sobą różne materiały takie jak drewno, szkło i metal z ceramiką, złoto z emaliami, tynki mineralne z żywicą epoksydową.

III miejsce – Michalina Kaza: Zdobywczynią ex aequo III miejsca – „Srebrnej Paletki 2023” jest Michalina Kaza studentka IV roku na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w pracowni prof. Adama Myjaka. Działa w rzeźbie, ceramice, tkaninie i malarstwie. Inspiracji szuka w swojej codzienności, w teraźniejszości, przeszłości. Czerpie z przychodzących refleksji, obserwuje twórczość artystów współczesnych a także artystów dawnych, jest to dla niej inspirujące. Chętnie w swoich pracach wykorzystuje materiały z recyklingu. W swoim dorobku ma pracę wykonaną w porcelanie szklonej i nieszkłonej. Jest to kompozycja wieloelementowa, która powstała we współpracy z Polskimi Fabrykami Porcelany „Ćmielów” i „Chodzież” oraz Kołem Naukowym ASP w Warszawie „Nowa Ceramika” w pracowni Ceramiki prowadzonej przez dr hab. Stanisława Brach. Uczestniczyła w wystawach zbiorowych.

III miejsce – Dawid Andrzej Ławicki: Trzecie miejsce ex aequo i wyróżnienie „Srebrnej Palety” otrzymał również Dawid Andrzej Ławicki absolwent Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu w Katedrze Grafiki Warsztatowej. W 2021 roku zrealizował i obronił dyplom drzeworytniczy pod tytułem „Przednówek”. Obecnie jest na studiach doktoranckich w Szkole doktorskiej Nauk Humanistycznych i Artystycznych na UMK w Toruniu. Poza techniką drzeworytu eksperymentuje z takimi technikami jak wklęsłodruk, kolografia i linoryt. Otrzymał stypendium Prezydenta Torunia oraz stypendium Rektora UMK w Toruniu a także wyróżnienie honorowe za dyplom magisterski, ponadto wyróżnienie Rektora ASP w Warszawie w II Edycji Konkursu „Kontrasty” 2022 r. Uczestniczył w ponad 20 wystawach ogólnopolskich i międzynarodowych.

III miejsce – Marianna Rakowska-Szysko: Trzecie miejsce ex aequo i wyróżnienie „Srebrnej Palety” otrzymała także Marianna Rakowska-Szysko absolwentka Instytutu Edukacji Artystycznej na Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie. Stara się w swoich pracach wykorzystywać różne materiały, media, lecz najchętniej używa w kompozycjach tkaniny wykorzystując ich szerokie możliwości. Prezentowana praca opowiada, że ciało jest delikatną, różnorodną materią, którą często sami destruujemy. Ważne jest dla niej postrzeganie siebie jako części natury – bycie Eco, jak również postrzeganie własnej psychiki. Szczególnie interesuje ją twórczość Neri Oxman, projektantki i architektki, profesor w MIT Media Lab w Cambridge.

Więcej informacji o wynikach Konkursu INPISRACJE 2023 można przeczytać na: <https://www.paleta.art.pl/2023>

++++
Niniejsza informacja może być powielana, cytowana i rozpowszechniana w części lub całości bez uzyskiwania dodatkowej zgody uczestników i organizatorów debaty. W przypadku wykorzystywania treści z niniejszego komunikatu zachodzi konieczność podawania źródła informacji.

++++
Dodatkowe informacje można uzyskać: QUANT TANK; tel. 22 299 66 30; biuro@ideia.pl
++++